

Πρόκειται για το «Κεφάλαιο 32» από το αρθρωτό μυθιστόρημά μου «Οικογένεια Μπαρλαμπά» που εκδόθηκε από τον εκδοτικό οίκο University studio press το 2010. Ο Θανάσης είναι ένας μποέμ νεαρός γιός της Ευτυχίας Μπαρλαμπά.

Δημ. Θ. Καραμήτσος

32. Ο Θανάσης αληθινά ερωτευμένος.

Ο Θανάσης σπάνια ερωτευόταν βαθιά και πραγματικά. Συνήθως τον ενδιέφερε κυρίως το σεξουαλικό στοιχείο μιας σχέσης. Αυτή τη φορά όμως είχε μπλέξει στα δίχτυα του μια κοπέλα από πολύ καλή οικογένεια -ο πατέρας της ήταν ανώτερος διπλωματικός υπάλληλος- η οποία τον είχε ερωτευθεί για τα καλά. Ο έρωτας όμως είναι μεταδοτικός. Άρχισε λοιπόν και ο Θανάσης να την ερωτεύεται διαφορετικά από ό,τι συνήθως. Τα αισθήματά του για την Μάρω ήταν αντίστοιχα με αυτά που είχε κι' εκείνη γι' αυτόν. Η κοπέλα μάλιστα διέθετε και ποιητική φλέβα. Στα φιλολογικά μαθήματα του σχολείου ήταν πρώτη, μάλιστα έγραφε και ποιήματα για το περιοδικό του σχολείου. Συγκινήθηκε λοιπόν όταν ο ερωτευμένος Θανάσης, που είχε κληθεί για μετεκπαίδευση από τη ΔΕΗ και βρέθηκε αναγκαστικά στην Αθήνα για τρεις εβδομάδες, της έστειλε ένα ποίημα σε ένα γράμμα του. Ήταν γραμμένο σ' ένα χαρτί κομμένο από μικρό σημειωματάριο. Με το ποίημα αυτό ο αγαπημένος της δεν φιλοδοξούσε να δρέψει δάφνες στο λογοτεχνικό στερέωμα, αλλά ήταν πολύ ανθρώπινο και άγγιξε την ψυχή της, καθώς το διάβαζε.

Μάρω μου,

Ήρθες ξάφνου, χωρίς να στο ζητήσω,

απλή και ερωτευμένη

και μ' έστειλες σε κόσμο ονειρικό,

γλυκιά μου αγαπημένη

Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ, σ' αγαπώ, σου το λέω

και τώρα μακριά σου θρηνώ και κλαίω.

Όμως μετά από δυο μήνες γνωριμίας του Θανάση με τη Μάρω και ένα μήνα στενότερων επαφών, ο πατέρας της κοπέλας μετατέθηκε στη Γερμανία και πήρε μαζί του όλη την οικογένεια. Ο Θανάσης έχασε τα κέφια του και η Μάρω ήταν τελείως

απαρηγόρητη. Στο Μόναχο, όπου έμεναν, ο πατέρας της την έπαιρνε σε διάφορες δεξιώσεις, σε μια από τις οποίες γνωρίστηκε και άρχισε στενότερη παρέα με έναν αυστραλό, τον Άλμπερτ, που ήταν εκεί εμπορικός ακόλουθος. Ο Άλμπερτ ήταν ερωτευμένος μαζί της και της έκανε στενή πολιορκία, χάρη στην οποία μια φορά που ήταν κατάλληλες οι συνθήκες και μετά από μερικά ποτά, τα οποία έφεραν χαλάρωση και μικρότερη αντίσταση, την κατάφερε και έκαναν μια φορά έρωτα. Η Μάρω μετάνιωσε και από τότε απέφευγε να βρεθεί μαζί του. Μάλιστα βρήκε την ευκαιρία με τη δικαιολογία των εξετάσεων πιάνου για το δίπλωμα του ωδείου και ήρθε για λίγο στη Θεσσαλονίκη. Αμέσως βρέθηκε με τον Θανάση στο σπίτι της χωρίς να υπάρχουν εμπόδια και περισπασμοί. Το σμίξιμό τους ήταν κάτι που δεν περιγράφεται. Πόθος ασίγαστος και πάθος ατέλειωτο χωρίς όρια. Έμειναν έτσι μαζί λίγες μέρες, αλλά η κοπέλα δεν μπορούσε να παρατείνει την παραμονή της περισσότερο και έτσι, μόλις πήρε στα χέρια της το δίπλωμα του ωδείου, με αβάσταχτο πόνο μέσα της έφυγε ξαφνικά, χωρίς καλά-καλά να αποχαιρετιστεί με τον Θανάση. Δεν ήταν σίγουρη για τον εαυτό της. Φοβόταν τις αντιδράσεις της και γι' αυτό και έφυγε σαν κυνηγημένη από τη Θεσσαλονίκη. Μόλις έφτασε στο Μόναχο, μετά από μία εβδομάδα, κάθισε και έγραψε ένα γράμμα στον αγαπημένο της. Το έβαλε μάλιστα σ' ένα φάκελο του προξενείου που βρήκε στο γραφείο του πατέρα της, γιατί σκέφθηκε ότι θα ήταν πιο δύσκολο να χαθεί κάποιο γράμμα με τέτοιον αποστολέα και του το έστειλε. Μετά από τέσσερις μέρες ο ταχυδρόμος έδωσε έναν φάκελο με τον λογότυπο του γερμανικού προξενείου στην Ευτυχία, η οποία την ώρα της διανομής των επιστολών ήταν μόνη στο σπίτι. Μόλις αυτή είδε στον φάκελο τη διεύθυνση του προξενείου του Μονάχου παραξενεύτηκε. Τι δουλειά έχει ν' αλληλογραφεί ο Θανάσης της με τη Γερμανία; «Λες να σχεδιάζει να φύγει μετανάστης και να δουλέψει εργάτης εκεί», της μπήκε η ιδέα.

Ακούμπησε το γράμμα όρθιο στο μπουφεδάκι της στο μικρό σαλονάκι και πήγε στην κουζίνα να συνεχίσει το μαγείρεμα. Αργότερα άρχισε να συγυρίζει το σπίτι. Καθώς σκούπιζε στο σαλόνι, είδε πάλι το φάκελο. Η περιέργειά της αναζωπυρώθηκε, αλλά κρατήθηκε. Συνέχισε τις δουλειές και, όταν άρχισε το ξεσκόνισμα του μπουφέ, όπου βρισκόταν το γράμμα και την προκαλούσε να το παραβιάσει, δεν άντεξε. Αποφάσισε να το ανοίξει. Δεν ήθελε όμως να το καταλάβει ο Θανάσης. Έβαλε να ζεσταθεί νερό σε ένα μπρίκι και κράτησε το φάκελο πάνω από τον αχνό. Σιγά-σιγά κατάφερε ν' ανοίξει το γράμμα χωρίς να σχιστεί ο φάκελος. Τα μάτια της κόντεψαν να βγούνε από τις κόγχες της όταν διάβασε τι έγραφε:

Αγαπημένε μου

Βρίσκομαι όπως ξέρεις στο MONAXO. Παρά το ότι είναι πολύ ωραία πόλη, εγώ νιώθω ότι μόνο το όνομα αυτής της πόλης ταιριάζει με την κατάστασή μου. Νιώθω πολύ MONAXH μακριά σου.

Σου γράφω βράδυ τώρα που όλοι κοιμούνται. Δεν θέλω να με ενοχλεί κανένας όταν συγκεντρώνω τη σκέψη μου σε σένα. Κλείνω τα μάτια και ή αγαπημένη μορφή σου με συντροφεύει σε ταξίδια ονειρικά. Δραπετεύω για λίγο αναζητώντας να ζήσω το ανεκπλήρωτο. Όσο διάστημα και αν πέρασε, η πληγή παραμένει αγιάτρευτη. Όσα χρόνια και αν περάσουν, η λαχτάρα θα παραμένει το ίδιο βασανιστική και η απουσία σου πάντα το ίδιο οδυνηρή. Και να περνούν τα χρόνια, εγώ θα σ' αγαπώ, κι ας μη μπορώ να σε δω, για να στο πω από κοντά. Στο λέω και τις λέξεις μου σου τις στέλνω με μια ηλιαχτίδα που περνάει μέσα από το παράθυρό σου, με το αεράκι που χαϊδεύει το μάγουλο σου, με τα κύματα της θάλασσας που τόσο αγαπάς, και με τα αστέρια της νύχτας που μαζί χαζεύαμε κι όταν έπεφταν κάναμε ευχές. Κλείσε τα μάτια κι' έλα να ταξιδέψουμε μαζί στις φαντασίας το τρελό πέταγμα. Αυτό, το δικαίωμα στη φαντασία και στον έρωτα δεν μπορεί κανείς να μας το στερήσει.

Μάρω

Υ.Γ. Μη μου γράψεις. Η διεύθυνση είναι του προξενείου. Δεν θέλω να μάθουν οι δικοί μου τίποτε για τη σχέση μας.

Η Ευτυχία έμεινε έκπληκτη, αλλά και σαν γυναίκα συγκινήθηκε. Τι ρομαντικό γράμμα ήταν αυτό! Πώς ο Θεός του έρωτα έσπρωξε το χέρι της Μάρως να γράψει τόσο ωραία λόγια στον Θανάση της; Πήρε ένα χαρτί και αντέγραψε το γράμμα με τη σκέψη να το χρησιμοποιήσει η ίδια σε... δική της ενδεχομένως περίπτωση! Αμέσως μετά φρόντισε να ξανακλείσει με μεγάλη προσοχή τον φάκελο χωρίς να φαίνεται ότι το απόρρητο της αλληλογραφίας είχε παραβιαστεί.

Όταν ήρθε ο Θανάσης, χωρίς να καταλάβει ότι είχε προηγηθεί παραβίαση της αλληλογραφίας του, άνοιξε ανυπόμονα τον φάκελο και διάβασε το γράμμα της Μάρως. Ένωσε ένα γλυκό αίσθημα να γεμίζει το είναι του. Η αγαπημένη του έγραφε τόσο τρυφερά λόγια σ' αυτόν. Εκείνη τη στιγμή αποφάσισε να πάει να τη συναντήσει στη Γερμανία. Χωρίς πολλή καθυστέρηση άρχισε να ετοιμάζει τα χαρτιά του, για να

βγάλει διαβατήριο. Η Ευτυχία δεν το είδε με καλό μάτι. Όσο ο Θανάσης έμενε στο σπίτι της, συμμετείχε στα έξοδα. Τώρα που θα έφευγε, πως θα τα έβγαζε πέρα; Ο Θανάσης ήταν όμως αμετάπειστος, θα έφευγε οπωσδήποτε. Έμεναν μόνο μερικές τυπικές διαδικασίες. Ωστόσο η Ευτυχία είχε το σχέδιό της. Άρχισε να λέει διάφορα στον Θανάση για τη Μάρω. «Η κοπέλα είναι μορφωμένη και πλούσια, αδύνατο οι γονείς της να δεχτούν εσένα για γαμπρό τους». Έβαλε στο κόλπο και τον Αριστεΐδη. Τον πήρε παράμερα και του έκανε πλύση εγκεφάλου. «Αν φύγει ο Θανάσης, δεν θα μας φτάνουν τα χρήματα που μου δίνεις εσύ και τα ελάχιστα του πατέρα σου. Για να ζήσουμε -ενοίκιο, φαγητό, φώτα, ρουχισμός, θέρμανση, μικροέξοδα- δεν θα σου μένουν λεφτά για τις ατομικές σου ανάγκες και φυσικά τίποτε για αποταμίευση. Πρέπει να αποτρέψουμε αυτόν τον Σαρδανάπαλο από το να πάει στο Μόναχο. Το πιθανότερο είναι να γυρίσει άπρακτος και απένταρος. Τον ξέρεις τώρα δα τι είναι, τρύπιος κουμπάρας». Ο Αριστεΐδης, με το καθαρό πρακτικό μυαλό του, αμέσως κατάλαβε ότι η μάνα του είχε δίκαιο. Έπιασε λοιπόν με τη σειρά του τον Θανάση και του έκανε ψυχολογικό πόλεμο.

«Ρε Θανάση, το σκέφτηκες καλά και θες να πας στη Γερμανία; Όλα τα παλιά χτυπήματα από το ποδόσφαιρο θα σου πονάνε με το υγρό κλίμα και τα χιόνια. Τι θες ν' αφήσεις την Ελλαδίτσα μας για την ξενιτιά; Για μια γυναίκα το κάνεις; Δεν σε αναγνωρίζω. Εσένα οι γυναίκες σε κυνηγάνε από πίσω και συνήθως τα έχεις με δυο και τρεις μαζί. Σου έχει στρίψει, μου φαίνεται!»

Με αυτά και αυτά ο Θανάσης ήταν στα δυο στενά. Δεν μπορούσε να αποφασίσει τι να κάνει. Πήρε όμως την απόφαση να καθυστερήσει λίγους μήνες, για να δει αν ο έρωτάς του με την Μάρω θα αντέξει στον χρόνο.

Στο μεταξύ όμως στο Μόναχο υπήρχαν περιπλοκές. Η Μάρω είχε καθυστέρηση στην περιόδό της. Έγινε τεστ κυήσεως και αποδείχθηκε ότι ήταν έγκυος -προφανώς από τον Θανάση με τον οποίο είχε περισσότερες επαφές. Η μητέρα της αποφάσισε να δώσει λύση. Χωρίς να πει τίποτε στον άνδρα της προετοίμασε ψυχολογικά την Μάρω για έναν γάμο με συνοικέσιο. Ο Θανάσης ανήκε σε άλλη κοινωνική τάξη. Η Μάρω ανήκε στην υψηλή τάξη της εποχής, ήταν μορφωμένη κοπέλα με τα γαλλικά της, τα αγγλικά της, το πιάνο της. Ο γάμος της με τον Θανάση δεν θα κρατούσε πολύ. Λέγε-λέγε την έπεισε την κόρη της. Η επιχείρηση συνοικέσιο στήθηκε στα γρήγορα. Ο γαμπρός θα ήταν ο Άλμπερτ με τον οποίο είχαν γνωριστεί -η μητέρα της δεν ήξερε τα πάντα- και ο οποίος έδειχνε ότι την ήθελε πολύ. Πήγαν μαζί και σε μία εκδρομή στις

Άλλεις που είχε οργανώσει το προξενείο. Η Μάρω αναγκάστηκε να προσποιηθεί την ερωτευμένη. Δεν ήθελε να κάνει διακοπή της εγκυμοσύνης. Τι άλλο μπορούσε να κάνει άλλωστε; Ο γάμος έγινε γρήγορα με την εγκυμοσύνη της Μάρως, ευτυχώς, σε πολύ πρόωμη φάση.

Η Μάρω αμέσως μετά τον ορισμό ημερομηνίας του γάμου της έστειλε στον Θανάση ένα γράμμα με το οποίο τον πληροφορούσε ότι ήταν έγκυος και θα παντρευόταν με έναν Αυστραλό αξιωματικό. Ο γιος της Ευτυχίας ήδη σχεδόν το είχε πάρει απόφαση να απομακρυνθεί από τη Μάρω και δεν το πήρε κατάκαρδα. Για την ακρίβεια πίστευε ότι δεν θα συνεχιζόταν η εγκυμοσύνη της. Δεν ήταν και σίγουρος αν το παιδί ήταν δικό του ή του Αυστραλού. Η Μάρω το σημείο αυτό το είχε αφήσει αδιευκρίνιστο. Στο μεταξύ μια καινούργια γειτόνισσα του είχε χτυπήσει στο μάτι. Όμως στη μεγάλη αγάπη του αποφάσισε και έστειλε ένα γράμμα, αφού κατάφερε να την πείσει σε ένα τηλεφώνημα που του είχε κάνει να του δώσει τη διεύθυνσή της. Η Μάρω έδωσε τότε διεύθυνση σε ποστ ρεσταν. Ο Θανάσης, θέλησε να βάλει ένα τόνο δραματικότητας στον χωρισμό τους και της έστειλε όλο και όλο ένα έμμετρο γράμμα που έλεγε.

Αγάπη μου

Περπατώ στον ίδιο δρόμο
που κάποτε βαδίζαμε μαζί
και μου φαίνεται σαν ψέμα
που η αγάπη μας δεν ζει
Ήταν φαίνεται μοιραίο
ότι έγινε να γίνει
μα θα ήτανε σπουδαίο
αν κοντά μου είχες μείνει
Τώρα όμως έχεις φύγει
και μου μένουν αναμνήσεις,
η μορφή σου,
η φωνή σου,
τα φιλιά σου
και οι τόσες συγκινήσεις

Θανάσης

Η Μάρω όταν διάβασε το ποίημα, δάκρυσε. Τι μπορούσε όμως τώρα να γίνει; Τα πράγματα είχαν πάρει άλλον δρόμο. Επιπλέον, τον άνδρα της είχε αρχίσει να τον συνηθίζει, σχεδόν να τον αγαπά. Ένωθε για αυτόν κάποια λύπη, αισθανόταν υποχρεωμένη να τον αγαπά, επειδή τον είχε εξαπατήσει με τη λαθραία εγκυμοσύνη της. Το παιδί γεννήθηκε μετά εννιά μήνες περίπου και ήταν αγόρι. Ήταν μελαχρινό και σε τίποτε δεν θύμιζε τους ξανθούς Αυστραλούς, αλλά και η μητέρα του ήταν μελαχρινή, γεγονός που θόλωνε τα νερά. Την αλήθεια για τον πατέρα του παιδιού την ήξερε μόνο η Μάρω. Ο Θανάσης δεν μπορούσε να πιστέψει ότι θα γεννιόταν ένα δικό του παιδί. Αν ήταν δικό του το παιδί, τότε γιατί η Μάρω να παντρευτεί άλλον άντρα; Το ότι η Μάρω παντρεύτηκε τα είχε επισκιάσει όλα. Στο τελευταίο τηλεφώνημά της του είχε ζητήσει να μην ανακατευτεί άλλο στη ζωή της. Ο Θανάσης απογοητεύτηκε και το πήρε απόφαση να πάψει να τη σκέφτεται. Τα γεγονότα και τα πρόσωπα, αν και περιπλεγμένα, άρχισαν να βρίσκουν διέξοδο σε μια επίπλαστη έστω ομαλότητα. Έτσι ο καθένας θα τραβούσε τον δρόμο του.

Το παιδί που γέννησε η Μάρω ήταν ...φτυστός ο πατέρας του! Ίδια μάτια, ίδιο μέτωπο, ίδια μύτη, παρόμοια κυματιστά υπόξανθα μαλλιά, ρωμαλέα σωματική διάπλαση. Η Μάρω καθώς το παιδί μεγάλωνε έβλεπε σε αυτό κάθε μέρα τον Θανάση. Και να ήθελε να τον ξεχάσει, δεν μπορούσε.

Όμως ο Θανάσης Μπαρλαμπάς, από τη στιγμή που πληροφορήθηκε ότι η Μάρω έφυγε παντρεμένη στην Αυστραλία, έπαψε να την έχει στο μυαλό του. Σκεφτόταν ότι η αγαπημένη του μάλλον τον πρόδωσε και -χωρίς να το έχει πάρει και κατάκαρδα- ελαφρώς απέρριπτε την επιλογή της να απομακρυνθεί από την Ελλάδα και μάλιστα να παντρευτεί με έναν ξένο άντρα. Ποτέ δεν φανταζόταν ότι ο ίδιος είχε γίνει πατέρας και είχε ήδη έναν γιο!